

Όλες μαύρα και κανένα πιάνο... ή Ο μακαρθισμός με σεξουαλικό πρόσωπο ή Τα ΤΡΑΙΝΟζώα μου αργά...

 totetartokoudouni.blogspot.gr/2018/01/blog-post.html

Το Τέταρτο Κουδούνι / 13 Ιανουαρίου 2018

Λόγω της μεγάλης επιτυχίας παρατείνεται για είκοσι ακόμα αναρτήσεις

Κάποτε ήταν για τους «κόκκινους» -φάτε τους! Μετά ήταν για τους Ινδιάνους -μετανοείτε! Στη συνέχεια για το Ολοκαύτωμα -θυμηθείτε! Κατόπιν για το AIDS-συμπαρασταθείτε! Ύστερα ήρθαν οι μαύροι ηθοποιοί- υποστηρίξτε! Φέτος, σειρά έχουν οι σεξουαλικά παρενοχλούντες (δεν ξέρω πώς ακριβώς ορίζονται) -εξαφανίστε τους! Ε, δε θα ξέχασα και κάτι ανάμεσα;... Θέλει το θέμα του κάθε τόσο το Χόλιγουντ. Να το φχαριστηθεί. Μετά τον πολυετή λυσσώδη αντικομμουνισμό γίνανε πολιτικά ορθοί. Ξεκινάνε από μια δίκαιη επανόρθωση, από ένα δίκαιο αίτημα, από μια δίκαιη καταγγελία κι ύστερα... Ύστερα έρχεται η μόδα, κι ύστερα έρχεται η υστερία, κι ύστερα έρχεται το κυνήγι των μαγισσών. Κι ο καταδότης γίνεται καλόδεχτος χωρίς, ούτε κατά διάνοια, να αμφισβητηθεί η αξιοπιστία του, χωρίς να ελεγχθούν τα κίνητρά του.

Διαβάζω καταγγελίες: από «με βίασε» μέχρι «μου μίλησε με σεξουαλικά υπονοούμενα» -συνήθως πριν 20, 30, 40... χρόνια. Όπου ο πάσα ένας κι η πάσα μία που μπορεί να τελεί εν δίκαιω, που μπορεί να 'ναι απολύτως ειλικρινής, που μπορεί να 'χει πληγωθεί -πώς να το αμφισβητήσω;- αλλά που μπορεί και απλώς να βγάζει βεβαρημένα απωθημένα -και

ξέρετε τι λυσσαλέα ανταγωνιστικά πάθη αναπτύσσονται στους «καλλιτεχνικούς» κύκλους, ειδικά τους χολιγουντιανούς...- εμφανίζεται και «καταγγέλλει» και κερδίζει τα 15 λεπτά διασημότητας που, κατά Άντι Γουόρχολ, δικαιούται. Αμέσως μετά, χωρίς κανέναν να αναρωτηθεί, χωρίς κανέναν να το αμφισβητήσει, χωρίς κανέναν να το ψάξει, διαβάζω για απολύσεις, για απομακρύνσεις, για διαγραφές, για ξαναγυρίσματα (!!!) ταινιών με αλλαγή καταγγελλόμενων ηθοποιών, για αναθέματα...-όντως μια υστερία εισπράττω. Δεν έχω διαβάσει τίποτα για αποδείξεις, για μηνύσεις, για συλλήψεις, για παρεμβάσεις της Δικαιοσύνης, για παραπομπές σε δίκη, για καταδίκες των «δραστών»... -εκ προοιμίου ένοχοι. Όλοι!

Είδα μόνο -στην απονομή των «Χρυσών Σφαιρών»- ένα σόου «Όλες μαύρα και κανένα πιάνο». Που, προφανώς, θα επαναληφθεί, μετά την επιτυχία που σημείωσε, και στην απονομή των «Όσκαρ». Ουαί δε υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί! Δεκαετίες τα καταπίνετε αμάσητα και τώρα θυμηθήκατε να πενήθησετε -με τουαλέτες μαύρες μεν περίλαμπρες δε, με ξώπλατα και σι θρου. Μα δεν το αντιλαμβάνεστε το γελοίο του πράγματος;

Ο μακαρθισμός είναι και πάλι εδώ. Με σεξουαλικό πρόσωπο -πώς λέγαμε «κομμουνισμός με ανθρώπινο πρόσωπο»;

(Να θυμίσω και την «Ολεάνα» του Μάμετ; Ή δε χρειάζεται;).

Όλος ο κόσμος, μια σκηνή...

«Βέβαιος ότι από τον Ιούνιο το τρένο από την Αθήνα μέχρι τη Θεσσαλονίκη θα καλύπτει την απόσταση σε 3 ώρες και 20 λεπτά, εμφανίστηκε ο υπουργός Υποδομών και Μεταφορών Χρήστος Σπίρτζης», διαβάζω. Και πάαααλι μαζίιιι μας...: εδώ και, κοντά, τριάντα χρόνια, δυο φορές το χρόνο -τουλάχιστον-, ν' ακούω και να διαβάζω τους κατά καιρούς «αρμόδιους» υπουργούς -θυμάστε τον Μιχάλη Λιάπη, υπουργό Μεταφορών και Επικοινωνιών, σε καμπίνα οδήγησης τρένου;...-, προέδρους ΤΡΑΙΝΟΣΕ, διευθύνοντες συμβούλους ΤΡΑΙΝΟΣΕ...- να κάνουν αυτές τις καθιερωμένες δηλώσεις -λίγο πάνω, λίγο κάτω απ' το 3 και 20'.

Προς το παρόν, στις 2 Ιανουαρίου που ταξίδεψα, το τρένο κάλυψε την απόσταση Αθήνα-

Θεσσαλονίκη σε έξι ώρες και οκτώ λεπτά (6 08')-καθυστερήση 65 λεπτά- και στις 4 Ιανουαρίου που επέστρεψα, κάλυψε την απόσταση Θεσσαλονίκη-Αθήνα σε πέντε ώρες και 55 λεπτά (5 55')-καθυστερήση 32 λεπτά. Προς το παρόν, λοιπόν, ΤΡΑΙΝΟζώα μου αργά... (Α, ναι! Κι η αποζημίωση -που κάποτε καθιερώθηκε «για να εξομοιωθούμε [σ.σ. τρομάρα μας!] με την υπόλοιπη Ευρώπη»- στον επιβάτη, σε περίπτωση καθυστέρησης και που ξεκινούσε από μισή ώρα καθυστέρησης και πάνω και η οποία έγινε, κατόπιν, από μια ώρα καθυστέρησης και πάνω, έχει, σκαρφαλώσει, όπως με πληροφόρησαν στα ταμεία του σταθμού Θεσσαλονίκης, σε «από μιάμιση ώρα καθυστέρησης και πάνω»... (Γέλια).

Να ταξιδέψω -«από τον Ιούνιο», επαναλαμβάνω, δήλωσε ο κ. υπουργός- σε τρεις ώρες και 20 λεπτά κι υπόσχομαι να τρέξω απ' τον σταθμό Λαρίσης μέχρι το Σύνταγμα, με τη βαλίτσα ανά χείρας, ανακράζοντας: «Μιράκολο! Μιράκολο!» (Για να καταλάβουν κι οι Ιταλοί που την αγόρασαν την ΤΡΑΙΝΟΣΕ).

Όλος ο κόσμος, μια σκηνή...

Έφτασα, τέλος πάντων, στην Θεσσαλονίκη. Και είδα, επιτέλους, στο Βασιλικό του ΚΘΒΕ, την «Ρώσικη Επανάσταση» του Τσέζαρις Γκραουζίνις. Την περίμενα την παράσταση αυτή. Κι όλο κάτι τύχαινε και δεν μπορούσα ν' ανεβώ.

Δε μ' απογοήτευσε αλλά όταν πας με μεγάλα καλάθια... Ο Γκραουζίνις σχεδίασε μια παράσταση με εικαστικότητα, με μερικές τρυφερές σκηνές, με μερικές δυνατές σκηνές, με συγκίνηση -χωρίς ποτέ να καταφύγει στην εύκολη συγκίνηση, χωρίς ποτέ να χρησιμοποιήσει μουσικές που θα μπορούσαν να φορτίσουν συγκινησιακά, κρατώντας μια απόσταση-, με πολύ καλές ισορροπίες -εκθέτοντας και απόψεις τότε αντιφρονούντων, φτάνοντας μέχρι την επιτυχία του αρχικού σταδίου των επαναστατών και σταματώντας εκεί

και στις συγκλονιστικές πρώτες διακηρύξεις του Λένιν περί ειρήνης και περί εθνικοποίησης και μοιράσματος της γης. Έχει παραμείνει, δηλαδή, σ' αυτή καθαυτή τη σημασία της Ρώσικης Επανάστασης, στο αδιαμφισβήτητο (;) Μεγαλειώδες Γεγονός της έκρηξης της επανάστασης αυτής που σημάδεψε τον 20ο αιώνα και το μέλλον -δεν υπάρχουν «οι Καλοί» κι «οι Κακοί».

Αλλά... Αλλά η δραματουργία χωλαίνει. Ο σκελετός μιας ιστορίας -ο στρατιώτης που σαπίζει πολεμώντας στο ροσοκεντροευρωπαϊκό μέτωπο και που, όταν καταφέρνει να πάρει άδεια και να βρεθεί στην Αγία Πετρούπολη, εμπλέκεται, εκών άκων, ένας ανθρωπάκος είναι, δεν είναι κομμουνιστής, στα γρανάζια της Επανάστασης η οποία, τελικά, τον κερδίζει- που ο ίδιος ο σκηνοθέτης σχεδίασε είναι πολύ ισχνός για να φέρει, για να στηρίξει μια τόσο φιλόδοξη παράσταση.

Απ' την άλλη, το σύνολο των ηθοποιών της εμφανίζεται πολύ αδύναμο. Απ' το πλήθος τους ομολογώ πως, ουσιαστικά, ξεχώρισα μόνο τον Σαμψών Φύτρο στο ρόλο του εκατομμυριούχου Κέρζεντσεφ και, κυρίως, τον Αλέξανδρο Μούκανο. Χωρίς να μιμηθεί άγωνα τον Λένιν, επέλεξε μερικά καίρια στοιχεία της φιγούρας και της κίνησής του -μερικά gestus- κι ενσάρκωσε πειστικότερα τον πιο επικίνδυνο ρόλο της παράστασης (Φωτογραφίες: Τάσος Θώμογλου).

Ακόμα και τα κοκαλάκια του Ιορδάνη της «Αυλής των θαυμάτων» θα 'χουν λιώσει πια -εξήντα χρόνια έκλεισαν από 'κείνη την ευλογημένη για το θέατρό μας μέρα (18 Δεκεμβρίου του 1957, παραμονές Χριστουγέννων) που ο Κάρολος Κουν μας αποκάλυψε στο Υπόγειο του «Θεάτρου Τέχνης» την «Αυλή των θαυμάτων» του Ιάκωβου Καμπανέλλη, ανασηματοδοτώντας την πορεία του ελληνικού θεατρικού έργου- αλλά ο γέροντας ειν' ακόμα εκεί: στηλωμένος στο ταρατσάκι της αυλής, βουβός, υψώνει το ανάστημά του, και το ανάστημά του μεγαλώνει, μεγαλώνει, γίνεται τεράστιο, σύμβολο μιας γενιάς -των γονιών μας, των παππούδων μας- που τόσα, από τόσους τράβηξε.

Είδα στην Σκηνή «Σωκράτης Καραντινός» του ΚΘΒΕ, στην Μονή Λαζαριστών, για άλλη μια φορά -την πολλοστή- το έργο του Καμπανέλλη. Κάθε φορά που το βλέπω, όταν αρχίζει, λέω «ξεπεράστηκε, ανήκει πια στην ιστορία του θεάτρου μας». Αλλά όσο προχωράει και ζω μ' αυτούς τους χαρακτήρες που ο Καμπανέλλης τους έχει φιλοκεντήσει με τον δικό του, προσωπικό τρόπο και τους έχει προικίσει μ' αυτό το νησιώτικο, το παιχνιδιάρικο χιούμορ του, όσο ακούω τους διαλόγους τους -όπου κανείς, μα κανείς δεν τον ξεπέρασε- που κυλούν σαν το νεράκι, την αναιρώ την άποψή μου. Κι όταν φτάνει το φινάλε, με τον Ιορδάνη -ο Δημήτρης Κολοβός, στην παράσταση του ΚΘΒΕ- να ζεύεται τα καρότσι μ' ό,τι τους έχει απομείνει -κάτι σαν το κάρο της Μάνας Κουράγιο- και να ξαναξεκινάει για το άγνωστο, διαπιστώνω και πάλι την αντοχή και τη διαχρονικότητα της «Αυλής». Και, επιπλέον, συγκινούμαι.

Η παράσταση του Κώστα Τσιάνου, κατά τη γνώμη μου, δεν το απογειώνει το έργο, σαν κάπως κουρασμένη, της ρουτίνας μου φάνηκε, οι ηθοποιοί του ΚΘΒΕ -επαναλαμβάνω- έχουν πολλές αδυναμίες -χωρίς να λείπουν οι εξαιρέσεις-, εύκολη υποκριτική είδα, αλλά είδα κι ένα -μεγάλο- θέατρο ξεχειλισμένο. Από κοινό λαϊκό αλλά, επίσης, συγκινημένο (Φωτογραφία: Τάσος Θώμογλου).

Στα φουαγιέ του Βασιλικού τριγύρισα, πριν απ' την παράσταση και στο διάλειμμα, και στην καινούργια έκθεση κοστούμιών απ' την 56χρονη -και κάτι-, πια, ιστορία του ΚΘΒΕ «Ίχνη του Εφήμερου»,: σε ωραίες προθήκες, καλοστημένη απ' τη σκηνογράφο/ενδυματολόγο Ιουλία Σταυρίδου, συνοπτικά, η ιστορία της ελληνικής ενδυματολογίας. Όπου ανακάλυψα κάτι παλιούς θησαυρούς -κοστούμι σχεδιασμένο απ' τον Νίκο Εγγονόπουλο, για παράδειγμα...- που, έστω κι αν δεν είναι σημαδιακής αισθητικής, έχουν γράψει ιστορία. Είδα κοστούμια που μου θύμισαν πρόωρα χαμένους ενδυματολόγους όπως ο Γιάννης Κύρου, ο Σάββας Χαρατσιδής ή ο Γιώργος Ασημακόπουλος, είδα και μερικά αριστουργηματικά κομμάτια -του Διονύση, Φωτόπουλου, του Γιάννη Μετζικιώφ...-, θυμήθηκα παραστάσεις... Ογδόντα πέντε κοστούμια εκτίθενται απ' τα 2500 που διαθέτει -και προσπαθεί να περισώσει- το ΚΘΒΕ. Μαθαίνω, πάντως, πως η έκθεση θ' ανανεωθεί μ' ένα δεύτερο μέρος. Πρωτοβουλία αξιέπαινη που τιμά την ιστορία του συγκεκριμένου Θεάτρου και του θεάτρου γενικά (Φωτογραφία: Τάσος Θώμογλου).

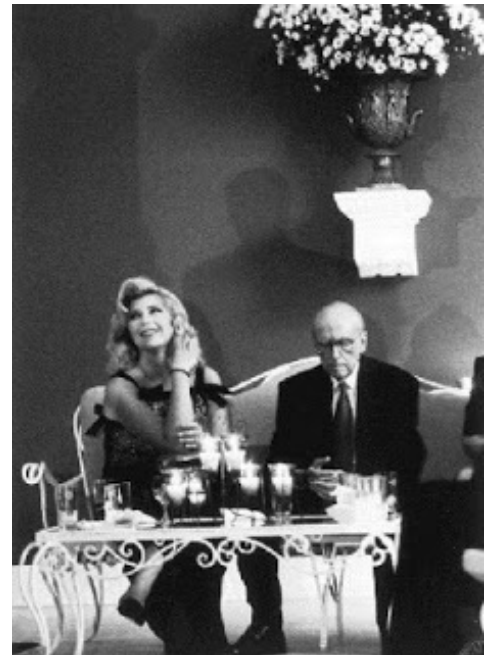

Παρακολούθησα με χαμόγελο όλον αυτόν τον ορυμαγδό που ξεσήκωσε η - τετρασέλιδη- συνέντευξη την οποία έδωσε η σύντροφος του πρωθυπουργού Μπέτυ Μπαζιάνα στην Έφη Μαρίνου, για την «Εφημερίδα των Συντακτών». Και τι συνειρμό, λέτε, έκανα

-δουλεύει κι εμένα περίεργα το αθεόφοβο το μυαλό μου, ξεχνάω τι έφαγα χτες αλλά κάτι τέτοια μου εντυπώνονται. Θυμήθηκα -ε, δεν ξεχνιέται, άλλωστε...- τη συνέντευξη (με πολλά γέλια) με την οποία ο Θανάσης Λάλας έκανε, αν δεν κάνω λάθος, την πανηγυρική είσοδό του στο «Βήμα» -15 Μαρτίου 1992: «Διπλή συνέντευξη: Ο Ανδρέας Παπανδρέου και η Δήμητρα Λιάνη-Παπανδρέου μιλάνε για την ιδιωτική τους ζωή». Μωρέ, πόσες σελίδες ήταν; Ψάχνω, ψάχνω, «σελ. 37-44» διαβάζω. Ναι, εκείνη ήταν οκτώ (8) σελίδες. 4x2. Τις αντιδράσεις μόνο, τότε, δεν μπορώ να θυμηθώ...

Όλος ο κόσμος, μια σκηνή... (Πρώτη φωτογραφία: ANDREA BONETTI).

Καμπανέλλης και στην Αθήνα: «Ο δρόμος περνάει από μέσα» είναι, νομίζω, το πιο ώριμο, το κορυφαίο έργο του. Ο Καμπανέλλης συνοψίζει και συμπεραίνει τι σημαίνει ζωή και τι θάνατος διαπερνώντας με τη ματιά του την κοινωνία μας - που την είχε καλά, διεισδυτικά μελετήσει περνώντας απ' τη φτώχεια των παιδικών του χρόνων και τον εγκλεισμό του ως ποινικού σε ναζιστικό στρατόπεδο μέχρι απ' τα ανώτερα στρώματά της και τις θέσεις εξουσίας. Απαύγασμα της λαγαρότητας των διαλόγων του -το μέγα ατού του. Κι όλοι οι ρόλοι έξοχα χαρακτηρισμένοι, μ' αποκορύφωμα τον «αντικέρ» της πιάτσας Αντωνάκο.

Δυστυχώς, στην παράσταση που είδα στο «Τζένη Καρέζη», ο Κώστας Καζάκος, που υπέγραφε τη σκηνοθεσία, νομίζω πως απλώς το έστησε το έργο. Πρόχειρα, εύκολα, χωρίς να εμβαθύνει, χωρίς ν' αποκαλύψει τις τσεχοφικές πτυχές του -διότι «Ο δρόμος περνά από μέσα» ο «Βυσσινόκηπος» είναι, ο Ποριώτης τις ρίζες του στην Λιουμπόφ Αντρέγιεβνα έχει, ο Αντωνάκος στον Λοπάχιν, ο ανηψιός Ποριώτης στον Τρόφιμο, η Λίτσα στην Άνια, η Γλυκερία στην Βάρια...

Ο Κώστας Καζάκος που αντικατέστησε, λόγω προβλήματος υγείας του, τον Γιώργο Κυρίτση, κουρασμένος κι επίπεδος, ο Γιώργος Δάμπασης, ηθοποιός με μεγάλες ευκολίες, αφέθηκε -ή και οδηγήθηκε απ' τη σκηνοθεσία- να κάνει φαρσοκωμωδία, η Ηλιάννα Μαυρομάτη δε διαθέτει την παράταιρη με την καταγωγή της φινέτσα που ζητάει η Λίτσα. Βρήκα πιο κοντά στους ρόλους τον

Όμηρο Πουλάκη και, κυρίως, την Άννα Γεραλή: χαιρετίζω την επιστροφή της στη σκηνή με μια υποκριτική καθόλου γερασμένη -το αντίθετο, φρέσκια!-, με χιούμορ και μ' αυτή την τσεχοφική ισορροπία, στην οποία είναι ξεσκολισμένη.

Να σημειώσω, πάντως, τη μουσική του νεαρού Αλέξανδρου Καζάκου, νεότερου γιου του ηθοποιού/σκηνοθέτη, απ' την επίσης ηθοποιό Τζένη Κόλλια -ταλαντούχος!

Αυτό, πάλι, που η κ. Mareva Grabowski -σύζυγος Μητσοτάκη Κυριάκου-, του οίκου μόδας «Zeus+Dione S.A.» δεν είχε, λέει, ιδέα σχετικά με το αίτημα στο Κ(εντρικό) Α(ρχαιολογικό) Σ(υμβούλιο) για ντεφιλέ στο Ηρώδειο, στο πλαίσιο της 23ης Διεθνούς Εβδομάδας Μόδας -αίτημα που 'γινε δεκτό αλλά με μετάθεση του ντεφιλέ στον «αύλειο χώρο» (έτσι το λέμε πια, όπως λέμε και περισχοίνιση...) του Ηρωδείου- κι ότι ο οίκος, λέει, «ποτέ δεν εκδήλωσε σχετικό ενδιαφέρον» -τα εν οίκω (μόδας) μη εν δήμω...- γι αυτό και, τελικά, αποσύρθηκε; Τι λέτε, δε θα μπορούσε να γίνει θέμα για μικρό διήγημα -μυθοπλασία; Προτεινόμενος τίτλος: «Οι περιπέτειες της βαρόνης Μινχάουζεν».

Όλος ο κόσμος, μια σκηνή...